

Často v evangeliích čteme, jak za Pánem Ježíšem chodily zástupy lidí, jak mu lidé nadšeně naslouchali, jak s údivem přihlíželi zázrakům, které činil. V dnešním evangeliu zazněla náhle slova úplně jiná: „Mnoho jeho učedníků ho opustilo a už s ním nechodili.“ Jako by tato věta byla napsána o dnešní době! Mnoho lidí je sice ještě zapsaných v křestních církevních matrikách, ale ve skutečnosti už Pána Ježíše opustili. Mnozí se rozhodli proti Kristu a proti Církvi, většina z nich ale Ježíše ani nepoznala nebo jen velmi povrchně, nezajímá je, co nám on chce říci, nevědí, jaký má pro ně význam to, že jsou pokřtění. Kdyby tito lidé žili v nějaké muslimské zemi a byli muslimy a pak odpadli od své víry (tedy falešné víry), víme, co by je čekalo. Za zřeknutí se víry tam platí jediný trest, který stanovil prorok Mohamed, trest smrti. Něco takového je nám křesťanům cizí, trestat někoho, kdo nechce žít s Bohem. I Ježíšovi to bylo cizí, on plně respektuje svobodné rozhodnutí každého člověka, i když jej, Božího Syna někdo odmítne. On touží po tom, abychom se pro něj rozhodli svobodně a milovali jej z vlastního rozhodnutí. Je to stejné jako mezi lidmi. Jakou cenu by měla láska mezi chlapcem a dívkou, láska, která by byla vynucena násilím? Pán Ježíš podobně neprosí nikoho, aby s ním zůstal. Žádá víru, svobodný vztah.

Proč vlastně tehdy mnoho lidí od Pána Ježíše odešlo? Bylo to poté, co slyšeli jeho řeč o tom největším tajemství a daru, který nám lidem zanechal. Vyřkl ona známá slova: „Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe, kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Vysvětloval, že on sám, jeho Tělo se stane pokrmem pro lidi, aby měli dostatek síly k dobrému životu, k tomu, aby došli do života s Bohem. Stále také asi mnohým dělalo problém uvěřit, že tento Ježíš, syn tesařův, by byl zároveň Synem Všemohoucího Boha.

Ježíšovi jistě bylo líto, že odešli ti, o kterých si myslel, že jsou jeho přáteli. On však své učení nezměnil, nic neodvolal, aby si získal zpět své posluchače. Ani nemohl nic změnit, vždyť nám přišel zjevit vůli svého Otce, předat nám poselství o Bohu, o spáse, nic vyššího a dokonalejšího si nelze myslet. Vlastně také nám dnes klade Pán Ježíš otázku: Chcete i vy ode mě odejít? I nám dává svobodu, nechce, abychom za ním šli jen nějak ze zvyku, z tradice, z povinnosti. A útěchou dnešního evangelia je nám Petrova odpověď. Petr sice neříká: Pane, jak se můžeš vůbec tak ptát? To je přece jasné, že my zůstaneme. My přece víme, že máš pravdu, my ti rozumíme, my žádné pochybnosti nikdy nemáme! Kdyby byl takto Petr odpověděl, nebylo by to pravdivé a nebylo by to ani o nás. My přece také vždy všemu nerozumíme, víme, co jsou pochybnosti. My tolik Božích věcí nechápeme. Mnoha věcem ani v Církvi nerozumíme.

Ale Petr odpovídá na otázku jinak: Pane, ke komu bychom šli? My žádnou lepší cestu neznáme. My také něco z toho, co nám říkáš, ještě nechápeme. Ale Tebe už dobře známe, věříme, že jsi ten, který vyšel od Boha, víme, jak jsi dobrý, dobře víme, že to s námi myslíš dobře. A tak ti důvěřujeme a zůstaneme s tebou.

Co by pro nás dnes mohlo být takovou tvrdou řečí, pro kterou lidé opouštějí křesťanskou víru? Někdo říká, že být křesťanem je už nmoderní, že je to něco ze

středověku. Dnes jsou populárnější různé východní meditace, šamanské nauky apod. Chodit každou neděli do kostela, to je prý také překonané, říká se, dnes jezdíme o víkendech na výlety a v přírodě se přece také mohu modlit. A vůbec, odříkávat nějaké modlitby, to také už není nutné, já se přece modlím tím, co dobrého dělám. Velmi tvrdě pak narážejí na současné mínění křesťanské morální zásady, zvláště požadavky na čestnost, pravdivost, poctivost, rodinná morálka, manželská věrnost, čistota před manželstvím. Je pro lidi velkým pokušením odmítnout všechno zdánlivě nepříjemné a náročné a jít cestou snadnou a pohodlnou. Pamatujme však, co o těchto cestách říká Pán Ježíš. Víme, kam vede ona cesta široká a pohodlná: daleko od Boha, do temnoty, do záhuby. Cesta za Kristem, za skutečným štěstím, je někdy opravdu nesnadná, úzká a strmá, ale vede do života. To potvrzuje i apoštol Petr, pozdější nejvyšší pastýř Církve, zástupce Kristův, který říká: „Ty máš, Pane, slova věčného života.“

I nás lákají různé hlasy okolního světa, které se jen tváří, že jsou přátelské. Mnohé hlasy nám slibují štěstí, úspěch, pohodlný život. Kupte si auto naší značky a budete úspěšní, kupte si náš čisticí prostředek a budete mít dokonalou domácnost, volte naši politickou stranu a budete mít zajištěnou budoucnost, sledujte náš televizní program a postaráme se o vaši zábavu, postaráme, abyste měli správné názory, nevybočovali z mínění většiny. Dejme velký pozor na všechny tyto záruky štěstí, většinou zjistíme, že je to pouze klam. Pravé štěstí nespočívá ve věcech, i když i ty potřebujeme, ale ve vztazích. Ve vztazích naplněných důvěrou a láskou, ve vztazích mezi lidmi, a především ve vztahu k Bohu, ve vztahu, který z jeho strany je dokonalý a věčný. Všechno pozemské je nedokonalé a dočasné, pomíjející, jen Ježíš nám nabízí šťastný život bez konce. To nám nikdo jiný nabídnout nemůže.

I dnes při mši svaté se naplní slova Ježíšova o chlebu, v kterém je on sám, skrz nějž se s námi chce setkat. Když jej dnes s vírou přijmeme do svého srdce, řekněme mu spolu s Petrem: Pane Ježíši, já chci být navždy tvým učedníkem a tvým přítelem. Nedopusť, abych tě někdy opustil.